

der mig fuldkommen overbevist om, at de ville blive klare, dersom han vil gennemlæse de Udtalelser, som jeg har sigtet til. Det er langt fra, at jeg vil forlange, at det „danske Folk“ skulde beskæftige sig med at læse Larsens Statsret; og det vilde være meget urimeligt at opstille en saadan Fordring; men det bliver ikke slet saa urimeligt, naar Taler ikke er om det „danske Folk,“ men om en Rigsdagsmand, som vil træde op og gøre sig til Dommer over sine, statsretlige Spørgsmaal; og naar den ærede Rigsdagsmand optræder saaledes og troer at kunne betragte sig som den, der i saa Henseende har en mere speciel Mistænksomhed end det danske Folk overhovedet, saa maa man naturligvis kunne fordrø, at han maa have gjort sig bekendt med Udtalelser af Mænd, som maae forudsættes at have været istand til at kunne fælde en sund og begrundet Dom om disse Spørgsmaal. Dette er den ærede Rigsdagsmands særlige Stilling til Sagen og kun denne, der kunde foranledige mig til at opfordre den ærede Rigsdagsmand til at læse disse meget grundige og klare Undersøgelser, og det saameget mere, som der jo ikke var Nogen, der havde forpligtet ham til at træde frem, uden ialfald først at gøre sig bekendt med de Forhandlinger, der have fundet Sted her i Rigsdagen og som ere blevne førte, det vil man dog vel indrømme, af de i denne Henseende allermest kompetente Mænd, som Rigsdagen havr hat; — jeg troer derfor endnu, at det ikke var saa ganske uden Bøje, at henvise ham til de forskjellige Udtalelser, som have fundet Sted om den her omhandlede Materie. — Jeg holder mig, som sagt, fuldkommen overbevist om, at saavel han som enhver Anden vil faae fuldstændig Klarhed om det her foreliggende Punkt, naar de ville gennemlæse, hvad jeg her har nævnt; de ville deraf komme til Kundskab om, at en provisorisk Lov, som allerede er ude af Virksomhed, førend Rigsdagen sammentræder, ikke behøver at undergives nogen Forhandling i Rigsdagen, og desuagtet dog maa betragtes som Rigsdagen forelagt, naar den af vedkommende Minister bliver meddeelt Rigsdagens Medlemmer, der igjennem denne Form have faaet al Anledning til at gøre gjældende, hvad de maatte

finde Grund til, imod Loven; det forekommer mig, at Intet kan være klarere. Noget Andet er det naturligtvis, hvorvidt man i dette Tilfælde vil betragte den omhandlede provisoriske Lov som hævet, og med Hensyn hertil vil jeg fremdeles holde fast ved, hvad jeg selv har udtalt desangaaende; derom kan jo den ærede Rigsdagsmand have en anden Mening, men jeg holder mig overbevist om, at der er en meget væsentlig Forskjel imellem det, der her er skeet, og det, at gøre Forandring i Bestemmelser, givne ved en af Rigsdagen vedtagne og med Kongens Sanction forsynet Lov, som er Tilfældet med Loven af 6te April 1855. Naar der er Spørgsmaal om, at Regjeringen vil gjøre Forandring deri paa en Tid, Rigsdagen ikke er samlet, saa maa der hertil høre en provisorisk Lov; men naar der, som her, er Spørgsmaal om en simpel Tilbagevenden til Lovens Regler, saa behøves der dertil ikke Andet end en kongelig Resolution som et Supplement til den ved en tidligere Resolution givne Bemyndigelse. Men herom kan man naturligvis have forskjellige Meninger, men naar den ærede Rigsdagsmand har troet at kunne sætte sig ind i den daværende — thi det er ikke den nuværende — Indenrigsministers Bøje, da han parapherede den tidnævnte kongelige Bekjendtgørelse, saa tilstaaer jeg, at det er et meget uvovet Forsøg for den ærede Rigsdagsmand at ville forsøge paa at sætte sig ind i denne Mands Bøje — jeg troer, at det meget sjældent vil lykkes ham der at træffe det rette Punkt; men noget mere Urimeligt end det at troe, at den nævnte Minister, som forøvrigt har vist ikke at være bange for at tage Ansvar paa sig, hvor det behøves, skulde have havt det Allermindste imod at faae den provisoriske Lov hævet ved en anden provisorisk Lov istedetfor ved den kongelige Resolution, dersom han, der dog ogsaa har noget Begreb om disse Sager, havde troet, at der var nogen Nødvendighed derfor, kan der ikke tankes. Der vilde jo ikke være skeet den allermindste Forandring i Ministerens Stilling til Sagen, enten Dphævelsen var erhvervet ved en provisorisk Lov eller, som nu, ved en kongelig Resolution, og at han derfor skulde være falden paa i Bekjendtgørelsen at benytte et